

fommet til at udtale sig; det var nemlig kun med Hensyn til et Endringsforslag, at Afslutning fandt Sted, og der havde derfor vistnok været megen Anledning for ham til at bringe dette Spørgsmaal frem. Hvad der forøvrigt har bragt mig til at tage Ordet, er for at vise, at der i denne Sag ikke er fremkommet noget Nyt; thi hvad den ærede Rigsdagsmand for Aarhus Amts 2den Valgfreds (v. Dockum) har meddeelt os har man naturligtvis vidst, dengang de forskjellige Planer bleve forelagte, da denne Sag blev bragt til Dmtale. Man har dengang meget godt vidst, at Grundene østen for Løgstør, mellem Løgstør og Aalborg, ikke havde et Dybgaaende af 10 Fod, men man kom meget snart til den Erkjendelse, at det, at bringe disse Grunde, eller rettere sagt, disse Løb, til den behørlige Dybde, for at skaffe en Seilbarhed af omtrent 10 Fod for den hele Søveit gennem Liimfjorden, ikke vilde være et saa overordentlig stort Arbejde, men et Arbejde, som i Tidens Løb kunde udføres. Man overveiede da, om det vilde være rigtigst, strax at grave Canalen, med det Formaal, at skaffe hele Løbet en Dybde, svarende til Dybden ved Indsejlingen til Liimfjorden og Canalens Dybde, eller om det vilde være rigtigst at grave den efter Grundene paa andre Steder i Liimfjorden, og siden uddybe den. De Dplysninger, man da fik, gik ud paa, at Foretagendet, strax udført til den fulde Dybde, vilde blive langt bedre og koste mindre, end naar man først udgravede til en ringere Dybde og siden fordybde mere, idet man enten strax maatte grave til den fulde Brede, forudsættende en større Uddybning, hvorved altsaa Udgifterne forøgedes, eller ogsaa senere, for Uddybningsens Skyld, tillige maatte forøge Bredden, og det

vilde gjøre Udgifterne overordentlig store. Ved disse Betragtninger er man ledet til at gaae ind paa Forudsætningen om, at Canalen skulde graves med den fornødne Dybde, saaledes som nu er foreslaaet, og med en Dybgaaenhed, som kunde svare til den Dybde, man meente, at Liimfjorden med temmelig Lethed kunde faae. Det vil medføre Udgifter, men disse Udgifter ere ikke den Gang evaluerede som overmaade store. Man har forudsat, at man ikke her i Landet i mange Aar endnu vilde savne gode Uddybningsmidler, da det er af den største Vigtighed for vort Land at sørge for vore Seilveie, der med Hensyn til Omsætningsforholdene accurat svare til vore Landeveie; thi det er ikke Transporten af Bognen eller Transporten af Skibet, det her gjælder om, men det er Flytningen af Frembringelserne, hvorom det dreier sig. Saaledes er denne Sag bleven behandlet, og man er ikke paa nogen Maade gaaet over den med Lethed; den er flere Gange vendt tilbage til Regjeringen, og Liimfjordens Seilbarhed har været under Behandling ligesaa længe som vi have haft en Behandling af Finantslove. Man begyndte først med ikke ubetydelige Forlangender om Noget, man kaldte Kastning paa Løgstørs Grunde, men ved at undersøge de Foretagender, der havde været gennemførte i flere Aar, fandt man, at det i Grunden var tabte Penge, man havde anvendt derpaa, thi det blev ved en nærmere Undersøgelse oplyst, at den Deel af Grundene i Liimfjorden, der ligge ligeoverfor og gaae noget vesten for Løgstør, blive skudte ind i Liimfjorden paa en ganske eiendommelig Maade, saa at ethvert Forsøg paa at skaffe dem afveien lidt efter lidt, aarligt, vilde være forgæves.